Ἔτος Β'. Ἀθῆναι Ἰανουάριος 1890 Τεῦχος Α'

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2 —
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δρ 3 ἢ γρυσ Φρ. 2.50
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια ἀργυρᾶ..... 2.—

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ
Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ,,
6 - ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ - 6
(ὄπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς τερπνὸν καὶ ὠφελιμώτατον

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΜΟΥ

Ἐπειδὴ 'στὸ νέον ἔτος
'στοὺς μικροὺς χαρίζουν δῶρα,
διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ τώρα,
'στὰς ἁγίας ἑορτάς,
θὰ χαρίσω μιὰ εὐχή μου,
ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν ψυχή μου
'στοὺς μικροὺς συνδρομητάς.

Εὔχομαι, λοιπὸν 'στὸν Πλάστην
νὰ περάσητε τὸν χρόνον,
δίχως λύπην, δίχως πόνον
ἢ κἀμμίαν συμφοράν·
πάντοτε νὰ εὐτυχῆτε
καὶ αἰώνια νὰ ζῆτε,
μὲ ὑγείαν καὶ χαράν.

"Παιδικὸν Περιοδικόν,,

ΑΝΑΓΝΩΣΑΤΕ ΠΑΝΤΕΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Πάντες ὅσοι ἐξετίμησαν τὴν μέχρι τοῦδε πορείαν τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» ἂς σπεύσωσιν ἀνενδοιάστως ν' ἀποκτήσωσι καὶ τὸ συμπλήρωμα αὐτοῦ, **τὸ Λεύκωμα, ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς μόνον**!

Εἶνε ποικιλώτατον καὶ πρωτοφανὲς ὡς ἄξιον ἀναγνώσεως παρὰ παντός, ἀδιακρίτως ἡλικίας.

Ἰδοὺ τὰ περιεχόμενα αὐτοῦ:

Ἀφιέρωσις (μετ' εἰκόνος) πρὸς τὸν Ἐθνικὸν Ποιητὴν καὶ συνεργάτην τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» κ. Ἀχιλλέα Παράσχον, *Πρὸς τοὺς φίλους ἀναγνώστας* τοῦ Λευκώματος, ὁ *Ἅγιος Βασίλειος*, γλαφυρὰ βιογραφία ὑπὸ κ. Ἰωακεὶμ Βαλαβάνη, *Ἡ πρωτοχρονιά*, ποίημα κ. Ν. Κοτσελοπούλου, *Εἰκὼν* πρωτότυπος ὁλοσέλιδος «ἑνὸς ὑπομονητικοῦ πάππου», *Ἔνθα νικᾷ ἡ Σιωπή*, ἀλληγορικὴ διήγησις ὑπὸ κ. Κ. Α. Διαλεισμᾶ, *Ὁ φύλαξ ἄγγελος τοῦ οἴκου*, ἠθικώτατον ἄρθρον τῆς κ. Ζαχαρούλας Μ. Λαμνῆ, *Ὁ φύλαξ ἄγγελος*, ποίημα κ. Δ. Κ. Βαρδουνιώτη, «*Μπάρμπα! μοῦ δίνεις ν' ἀράψω;*» ὑπὸ κ. Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλίσση, *Ἀποτελέσματα καλῆς πράξεως*, τερπνόν, συγκινητικὸν καὶ διδακτικώτατον διήγημα κ. Μιχ. Ε. Κανακάκη, *Στὴν πρωτοχρονιά*, ποίημα κ. Δ. Π. Ταγκοπούλου, *Ἡ ἀληθινὴ ἀρετή*, ὡραιότατον διήγημα κ. Κωνστ. Φ. Σκόκου, *Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους*, ποίημα κ. Ἀχιλλέως Παράσχου, *Διὰ τὸ λεύκωμα*, γνωμικὰ κ. Γερασίμου Ε. Λαυράγκα, *Στιγμαὶ ἀπραξίας*, διηγηματικὴ περιγραφὴ κ. Μιχ. Ε. Κανακάκη, *Περίεργον!* παιγνίδιον, *Ἡ καθαριότης*, ποίημα κ. Κ. Διαλεισμᾶ, *Φιλάργυρος-ἐγωϊστής*, παραλληλισμοὶ κ. Ν. Ε. Κανακάκη, *Παιγνίδιον Σκιῶν*, μετὰ δύο εἰκόνων, *Εἰς τὸ ἀξιοπερίεργον!* χαριεστάτη καὶ πρωτότυπος περιγραφὴ καὶ ἐξήγησις παιγνιδίου ὑπὸ κ. Ἰω. Ν. Βολικοῦ, *Ἐπιστολὴ μικρᾶς συνδρομητρίας* πρὸς τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν», *Παιδικὴ ἠχώ*, *Αἰνίγματα πολλῶν συνδρομητῶν*, *Ἑορταὶ* κλπ.

Τὸ «Παιδικὸν Περιοδικὸν» συνιστᾷ αὐτὸ οὐχὶ ἐκ συμφέροντος, ἀλλ' ἐκ πεποιθήσεως ὅτι θὰ παρέξῃ εἰς πάντα ἀναγνώσοντα αὐτὸ τερπνοτάτην, ὅσῳ καὶ ἠθικὴν ἐνασχόλησιν.

Ἀναγνώσατε πάντες τὸ Λεύκωμα!

ΕΝ ΤΩι ΚΡΥΠΤΩι !...

Εἰς ἐξοχικὴν μικρὰν οἰκίαν κατῴκει πτωχὴ γυνὴ μετὰ δύο μικρῶν τέκνων. Ἦτο σύζυγος ναύτου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιροῦ εἶχεν ἀναχωρήσει μετὰ πλοίου ἐμπορικοῦ εἰς ἄγνωστα μέρη, ἄγνωστα διὰ τὴν δυστυχῆ σύζυγόν του καὶ τὰ πτωχὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα ὅσῳ ἐπλησίαζεν ἡ πρωτοχρονιὰ καὶ αἱ ἑορταί, τόσῳ περισσότερον ἠσθάνοντο τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατρός των, τόσῳ περισσότερον ἐλυποῦντο. Ἡ δυστυχία καὶ ἡ πενία ἐγίνοντο καταφανέστεραι.

Ὅλοι διεσκέδαζον, ἐχαίροντο χαρὰν μεγάλην, τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ τὴν Πρωτοχρονιά, ἡ ὁποία πάντοτε φέρει εἰς τοὺς μικροὺς τόσας καλὰς ἐλπίδας, ὅσα καὶ δῶρα· ὅλοι ἐν μέσῳ τῶν οἰκείων καὶ τῶν φίλων διήρχοντο εὐθύμως τόσας καλὰς ἑορτάς, ἡ δὲ πτωχὴ γυνὴ καὶ τὰ μικρά της τέκνα περιέμενον ἀνυπομόνως, μετ' ἀγωνίας, τὴν ἐπάνοδον τοῦ πατρός.

Αἱ ἐλπίδες των ὅλαι συνεκεντρώθησαν εἰς αὐτήν. «Καὶ τί δὲν θὰ ἔφερεν ὁ καλὸς πατὴρ ἀπὸ τὸ μακρυνόν του ταξείδιον εἰς τὰ προσφιλῆ μικρά του ; . . . τί δῶρα ; τί καλά ; . . . τὴν εὐτυχίαν, τὴν τροφήν, τὴν ζωήν ! »

Εἶνε ἀληθές· ἑστεροῦντο ἀπὸ πολλοῦ τροφῆς, ἄρτου· ἤλπιζον εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν μητέρα των καὶ τὸν πατέρα των.

Ὁ Θεὸς τοὺς διετήρει ὑγιεῖς, ἡ μήτηρ ἐφρόντιζε νὰ παρηγορῇ τὰ πεινῶντα τέκνα της, ὁ δὲ πατήρ, μακρὰν, πολὺ μακρὰν, τίς οἶδεν εἰς τίνα πελάγη, ἐπάλαιε κατὰ τοῦ θανάτου, κατὰ τῆς θαλάσσης, διὰ νὰ φέρῃ τὴν χαράν, τὴν ζωήν, εἰς τὴν οἰκογενειάν του.

Ὁ καιρὸς παρήρχετο. Ὁ ναύτης δὲν ἐφαίνετο· ἡ σύζυγός του, κατηφυμένη, εἶχεν ἐξέλθει εἰς ἐπαιτείαν, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν μικρῶν τέκνων της, προσπαθοῦσα νὰ ἐξοικονομήσῃ χρήματά τινα διὰ νὰ φαιδρύνῃ ὀλίγον τὰ τεθλιμμένα μικρά της, καὶ κάτι ἀναγκαιότερον, διὰ νὰ τὰ σώσῃ ἐκ τῆς πείνης, ἐκ βεβαίου θανάτου.

Ὦ ! πόσοι δὲν παλαίουν κατ' αὐτοῦ ! πόσοι θὰ ἐξήρχοντο νικηταί, θὰ ἐσώζοντο, ἂν ὀλίγῳ ἐβοηθοῦντο ὑπὸ ἄλλων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔφθασαν ποτὲ εἰς ὁμοίαν θέσιν, αἱ ὁποῖαι πλέουσι πάντοτε εὐτυχεῖς ἐν πελάγει εὐδαιμονίας !

Τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιᾶς, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐκ τῆς πτωχικῆς οἰκίας ἄνθρωπός τις ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ κήπου του ἀνθοστεφὴς καὶ χαίρων ἤκουσε κλαυθμυρισμοὺς παίδων...

Ἦτο καλὸς καὶ ἐσταμάτησε τὸ βῆμα, διὰ νὰ γνωρίσῃ, ν' ἀντιληφθῇ, ὅσον ἠδύνατο, τῆς αἰτίας τῶν κλαυθμυρισμῶν. Συχνάκις διήρχετο ἐκεῖθεν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἐν τῇ ἐρημικῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατῴκουν πτωχοί.

Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ περισσότερον, ἀλλ' ἐξηκολούθησε σπεύδων τὸν δρόμον του.

Ἤδη ἐπέστρεφε κατηφής· εἶχε νὰ φροντίσῃ περὶ πολλῶν· ἀνέβαλεν ὅμως πρὸς στιγμὴν πᾶσαν περὶ τῶν ἰδίων φροντίδα καὶ μετὰ μίαν ὥραν εἶχεν ἐπανακτήσει τὴν προτέραν φαιδρότητά του, εἶχε φροντίσει περὶ πάντων.

Τὰ δύο πτωχὰ μικρὰ δὲν ἔκλαιον πλέον· ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τὰ σώσῃ, νὰ τὰ τέρψῃ, νὰ τὰ κάμῃ νὰ λησμονήσωσιν ἐπ' ὀλίγον τὴν πενίαν των, τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατρός των, τοῖς τὸ ἔστειλεν ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος τὴν ἰδίαν ἑσπέραν διά τινος τῶν ὑπηρετῶν του χωρὶς νὰ γνωρίσῃ κανεὶς ἄλλος τὴν πρᾶξιν του αὐτὴν εἰμὴ μόνον σεῖς, προσφιλεῖς μοι ἀναγνῶσται, διὰ νὰ ἐνθυμῆσθε πάντοτε ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ἑορτῶν, ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους δύνασθε νὰ χαροποιήσητε, νὰ σώσητε . . . διὰ τῆς εὐεργεσίας !

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Ε. ΛΑΥΡΑΓΚΑΣ.

Ο ΥΠΝΟΣ ΕΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΥ

Κόσμος μικρός, ἀπὸ μικρὰ παιδία, παρετήρει μετὰ περιεργείας εἰς τὸ μέσον ἑνὸς μεγάλου δρόμου ἕνα μικρὸ ζῶον, ἕνα ποντικάκι !

— «Ἄ ! ἔλεγε τὸ ἕνα παιδάκι, μὴ, μὴ τό «πειράξητε, σταθῆτε νὰ τὸ ἰδοῦμε πρῶτα.»

— «Ὄχι ! ὄχι ! ἔλεγεν ἄλλο ζωηρότερον· ἀφήσατέ με νὰ τὸ σκοτώσω ἐγώ !...»

— «Ὄχι, ἐγώ!» ἐπανελάμβανον ὅλα καὶ κανὲν δὲν ὑπεχώρει εἰς τὸ ἄλλο, ἀλλ' ἀφῆκαν πρὸς στιγμὴν τὸ ποντικάκι καὶ διεσκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐζήτουν τὸ καθέν, πέτραν κατάλληλον, διὰ νὰ τὸ σκοτώσουν!

— «Ἄ ! κακὰ παιδιά ! . . . τί σᾶς ἔκαμε ; . . . αὐτὸ δὲν πταίει· ἡ φύσις τὸ ἔκαμε νὰ κλέπτῃ, νὰ ἁρπάζῃ, ὅπως ἔκαμε καὶ τὴν γάτα νὰ τρώγῃ τὰ ποντικάκια . . . . . Μὴ τὸ πειράξητε σεῖς . . . ἀφήσατέ το τὸ κακόμοιρο, ποῦ κοιμᾶται τόσῳ ἥσυχα καὶ δὲν ἐνοχλεῖ κανένα», εἶπεν ἕνας γέρων, ὅταν εἶδε τὰ παιδάκια νὰ ἐπιθυμοῦν πολὺ μίαν τόσον κακὴν καὶ ἀνόητον πρᾶξιν.

Ὅλα μὲ τὰς πέτρας εἰς τὸ χέρι, ἐπλησίασαν μαζὺ μὲ τὸν γέροντα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐκοιμᾶτο τὸ ποντικάκι.

— «Ἄ ! ἰδέτε, πῶς ἀναστενάζει, πῶς κινεῖ τὰ ποδαράκια του! . . . λέγει ἕνα παιδάκι. Κανένα κακὸ ὄνειρο θὰ βλέπῃ!»

— «Ἀλήθεια, παιδιά μου, ὁ κακός, ἐκεῖνος ποῦ κάμνει κακὰς πράξεις, δὲν εἰμπορεῖ οὐδὲ ἓν δευτερόλεπτον νὰ ἡσυχάσῃ· περιπατεῖ καὶ φοβεῖται· ὁμιλεῖ καὶ τρέμει· σιωπᾷ καὶ ταράσσεται· κοιμᾶται καὶ τρομάζει ἀπὸ τὰς κακὰς πράξεις του, αἱ ὁποῖαι γίνονται ὄνειρα τρομερὰ καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ ἀναπαυθῇ...Ποῖος εἰξεύρει τί νὰ ἔχῃ κάμει αὐτὸ ἐδῶ τὸ ποντικάκι;!. ὁποίας ἁρπαγάς, ποίας κλοπάς!... ἀλλὰ καὶ πῶς θὰ τιμωρῆται τώρα ἀπὸ τὴν συνείδησίν του !... ἀφήσατέ το· μὴ τὸ πειράξητε· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ τιμωρεῖτε περισσότερον !»

Τὰ παιδάκια ἐπείσθησαν καὶ ἐντροπαλὰ ἔρριψαν κρυφίως ἐκ τῶν ὄπισθεν τὰς πέτρας, τὰς ὁποίας εἶχον συλλέξει καὶ ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖράς των.

Το ποντικάκι . . . ἔβλεπεν εἰς τὸ ὄνειρόν του, ὅτι κατεδιώκετο ἀπὸ μίαν μαύρην γάταν ἑνὸς ἐμπόρου, τοῦ ὁποίου εἶχε τρυπήσει τὰ καλλίτερα ὑφάσματα καὶ ἔτρεμε μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶχε συλληφθῆ καὶ ἐκρατεῖτο σφιγκτὰ σφιγκτὰ εἰς τὸ στόμα τῆς γάτας . . .

Καὶ δὲν ἦτο μόνον ὄνειρον, ἀλλὰ τῷ εἶχεν ἀληθῶς συμβῆ πρὸ ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, ὅταν μία ἀγρία γάτα τὸ εἶχε συλλάβει εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου της καὶ ἀφοῦ τὸ κατεδάγκασε, τὸ ἀφῆκε μισοπνιγμένο μέσα εἰς τὸν δρόμον, ὅπου τὸ εὗρον τὰ παιδάκια καὶ ὁ γέρων καὶ ἐνόμιζον ὅτι κοιμᾶται . . .

Ἐκοιμᾶτο· ναί· ἀλλὰ μὲ τὰς ὁμιλίας ἐξύπνησεν . . . ἠνόησε πρὸς στιγμὴν ποῦ εὑρίσκετο, καὶ χωρὶς νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τὰ παιδάκια, τὰ ὁποῖα τὸ παρετήρουν, ἔμεινεν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, χωρὶς νὰ κάμῃ βῆμα. Εἶδε μὲ πόσην περιφρόνησιν τὸ ἐκύτταζον, ἐσυλλογίσθη ὅτι ἦτον ἄξιον αὐτῆς τῆς τύχης

καὶ τῶν ὀδόντων τῆς γάτας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέφερε τὴν τελευταίαν του τιμωρίαν καὶ ἀπηλπισμένον... ἀπεκοιμήθη διὰ παντός !

Τὰ παιδάκια πολὺ συγκεκινημένα ἀνεχώρησαν διὰ τὰς οἰκίας των . . .

Δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι διὰ νὰ ζήσῃ τις εὐτυχής, πρέπει νὰ μὴ κάμῃ ποτὲ κ ν μ ί α ν κακὴν πρᾶξιν ;

Μ. χ...

Η ΜΙΚΡΑ ΕΓΩΙΣΤΡΙΑ

Ἡ μικρὰ Ἐρασμία δὲν ἠγάπα νὰ βοηθῇ κανένα εἰς ἐργασίαν τινα, οὔτε τοὺς ἀδελφούς της, οὔτε τὰς ἀδελφάς της, οὔτε τοὺς ὑπηρέτας τῆς οἰκίας των. Ἂν τυχὸν τῆς ἐζήτουν τι, ἀπέφευγε πάντοτε εὑρίσκουσα μυρίας προφάσεις.

Τοῦτο ἐλύπει πολὺ τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους τὴν ἐπέπληξε μίαν ἡμέραν, διότι ἠρνεῖτο νὰ δώσῃ εἰς τὴν ὑπηρέτριάν της *μίαν βελόνην* !

Ἰδοὺ τί ἐπροφασίσθη, καὶ μὲ παράπονον μίλιστα, ἡ Ἐρασμία :

—«Μά διατί, μπαμπά μου, νὰ ἀπασχολῶμαι μὲ τοὺς ἄλλους, ἐγώ, ἡ ὁποία δὲν ζητῶ τίποτε ἀπὸ κανένα καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην κανενός ;...»

—«Ἀλλὰ πῶς, κόρη μου, δὲν ἔχεις σὺ τὴν ἀνάγκην κανενός ;...

Δὲν γνωρίζεις ὅτι καὶ τὸ παραμικρὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον σοὶ χρησιμεύει, θὰ ἐστερεῖσο, ἂν ὅλοι εἶχον τὴν ἰδικήν σου *σοφὴν* ἰδέαν ; !.. Εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ὅ,τι δήποτε χωρὶς νὰ συνεργασθῶσι πολλοὶ ἄνθρωποι ;...»

Ἡ Ἐρασμία ἔμενε σκεπτικὴ· δὲν εἶχε βεβαίως τί ν' ἀπαντήσῃ. Ἐν τούτοις ὁ πατήρ της ἐξηκολούθησεν :

— «Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ εἴπῃς ὁμοίαν ἀνοησίαν... Ὁ ἄνθρωπος, κόρη μου, δὲν δύναται νὰ πράξῃ μόνος τίποτε τέλειον!..

— «Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, μπαμπά μου, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται δι' ἐμὲ εἶνε πληρωμένοι !

— «Αἱ ὑπηρεσίαι των, κόρη μου, δὲν εἶνε τόσῳ εὔκολοι καὶ ἐὰν μᾶς τὰς ἠρνοῦντο, τὰ χρήματά μας θὰ ἦσαν εἰς ἡμᾶς ὅλως διόλου ἀνωφελῆ. Ὑποχρέωνε λοιπὸν καὶ βοήθει ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀποτείνονται εἰς σέ, ἐὰν θέλῃς νὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν καλὴ καὶ δικαία καὶ νὰ ἐκτιμᾶσαι παρ' ὅλων.»

Ἡ Ἐρασμία ἀπὸ τότε μετεβλήθη πολύ !.. Δὲν ἠρνεῖτο εἰς κανένα ὑπηρεσίαν, ἀλλ' ἐγένετο πρὸς πάντας ὑποχρεωτικὴ καὶ ἠγαπᾶτο παρ' ὅλων διὰ τοῦτο..

«Μὴ λησμονεῖτε καὶ σεῖς μικροί μου φίλοι, νὰ ἦσθε πρὸς πάντας ὑποχρεωτικοί, διὰ νὰ βοηθῆσθε καὶ σεῖς παρὰ πάντων».

ΕΛΕΝΗ Θ. ΠΕΤΡΙΔΟΥ

ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀγαπῶ, ἀγαπῶ,
πώ, πώ, πώ, πῶς ἀγαπῶ !
μὲ αἰσθήματα θερμὰ
τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμά.

Μ' ἀγαπᾷ, μ' ἀγαπᾷ,
πά, πά, πά, πῶς μ' ἀγαπᾷ !
μὲ αἰσθήματα θερμὰ
ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά.

Τί καλά, τί καλά,
λά, λά, λά, ὤ, τί καλά !
ἡ ψυχή μου θὰ τιμᾷ,
τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμά.

Κ. ΔΙΑΛΕΙΣΜΑΣ

Ο ΔΕΙΠΟΤΑΚΤΩΝ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἀλβέρτος.—Ἔρχεσαι, Γουσταῦε ;

Γουσταῦος.—Ποῦ ;

Ἀλβέρτος.—Ἔ καλά, νὰ περιπατήσωμεν καὶ νὰ διασκεδάσωμεν !

Γουσταῦος.—Ὄχι, σήμερον δὲν εἶνε Κυριακή· ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἀλβέρτος.—Τί κουτὸς ποῦ εἶσαι καϋμένε ! Ἔλα λοιπόν· ἔχω πρόγευμα καὶ διὰ τοὺς δύο μας εἰς τὸ καλάθι μου, καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ ἐπιστρέψωμεν παρὰ τὸ ἑσπέρας.

Γουσταῦος.—Ὄχι· ὁ Αἰμίλιος καὶ ὁ Κίμων ἔκαμαν τοῦτο προχθὲς καὶ ξεύρεις πῶς ὁ διδάσκαλος τοὺς ἐτιμώρησε.

Ἀλβέρτος.—Τοὺς ἐτιμώρησε, διότι ἐστάθησαν νὰ τοὺς συλλάβουν· ἀλλ' ἡμεῖς, θὰ ὑπάγωμεν πολὺ μακρὰν, εἰς μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν θὰ μᾶς ἴδῃ· ἐὰν παρατηρήσωμεν ὅτι μᾶς ζητοῦν, κρυπτόμεθα τότε εἰς κανὲν μέρος.

Γουσταῦος.—Ἐγώ, δὲν ἀγαπῶ νὰ κρύπτωμαι.

Ἀλβέρτος.—Μὰ πρέπει νὰ κρυφθῶμεν, διὰ νὰ μὴ μᾶς ἰδοῦν ! Ἔλα λοιπόν· ἔχω μάλιστα καὶ ἕνα δόκανο μικρὸ εἰς τὴν τσέπην μου, διὰ νὰ συλλάβωμεν σπουργίτια.

Γουσταῦος.—Ὄχι, πρστιμῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ μπαμπᾶς μοὶ λέγει ὅτι, ὅταν κάνεις διασκεδάζῃ ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον, δὲν μανθάνει τίποτε καὶ ὅταν μεγαλώσῃ δὲν θὰ δύναται τότε νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα καὶ θὰ ἦνε δυστυχής.

Ἀλβέρτος.—Ὁ μπαμπᾶς σου τὰ λέγει αὐτά ; πιθανόν· ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ αὐτὸς ὅταν ἦτο νέος, ἔκαμνε καθὼς καὶ ἡμεῖς.

Γουσταῦος.—Καθὼς σύ!

Ἀλβέρτος.—Λοιπόν; δὲν ἔρχεσαι ;

Γουσταῦος.—Ὄχι· τὸ ἑσπέρας, ἐὰν ὁ μπαμπᾶς μὲ ἠρώτα τί ἔκαμα εἰς τὸ σχολεῖον, θὰ ἤμην ἠναγκασμένος νὰ ψευσθῶ, καὶ δὲν θέλω νὰ λέγω ψεύματα.

Ἀλβέρτος.—Δὲν θὰ σ' ἐρωτήσῃ διατί νὰ σ' ἐρωτήσῃ ;

Γουσταῦος.— Ἔ, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ μὲ ἠρώτα· ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ, θὰ ἦνε βέβαιος ὅτι ὑπῆγον εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐγὼ ἐπειδὴ δὲν θὰ ἔχω ὑπάγει, μόλις τὸν ἴδω θὰ κοκκινήσω.

Ἀλβέρτος—Ἄ, μὰ τοῦτο εἶνε πολύ ! Διὰ τελευταίαν φορὰν, θέλεις νὰ ἔλθῃς ; . . . ἄ, στάσου, ἔχω καὶ τὸ τόπι μου· θὰ διασκεδάσωμεν ὡραῖα· ἔρχεσαι ;

Γουσταῦος.—Ὄχι, εὐχαριστῶ !

Ἀλβέρτος.—Τότε θὰ ὑπάγω μόνος μου.
Γουσταῦος.—Πήγαινε μόνος!

Εἰρ. Κ.....

Σ. Π. Π. Ἐπῆγε μόνος δὲν ἐπέστρεψεν ὅμως καὶ μόνος εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι καθ' ὁδὸν τὸν συνήντησεν ὁ ἐπιστάτης τοῦ σχολείου, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν εἰς τὸν πατέρα του. Πῶς τὸν ὑπεδέχθη ἐκεῖ ὁ πατήρ του, θὰ σᾶς τὸ εἴπῃ ὁ Γουσταῦος, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφων τὴν μεσημβρίαν ἐκ τοῦ σχολείου διῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τὸν ἤκουσε κλαίοντα νὰ λέγῃ εἰς τὸν πατέρα του, «ὄχι, μπαμπά μου, δὲν θὰ τὸ ξανακάμω πλέον ποτέ!»

Ο ΡΩΚ ΚΑΙ Η ΛΙΛΗ

Ὁ μικρὸς Γεώργιος, ἐν ᾧ εἰσήρχετο μίαν ἡμέραν εἰς τὸ μαγειρεῖον, βλέπει τὸν μεγάλον σκύλλον των, Ρώκ, κοιμώμενον πλησίον τῆς ἑστίας καὶ ἔχοντα τὴν μύτην του μεταξὺ τῶν δύο ἐμπροσθίων ποδῶν του.

Ὁ Γεώργιος βαδίζει μὲ πολὺ ἐλαφρὰ βήματα, διὰ νὰ μὴ τὸν ἐξυπνήσῃ· φθάνει πλησίον αὐτοῦ, τὸν παρατηρεῖ καὶ σκέπτεται ὅτι θὰ ἦτο πολὺ διασκεδαστικὸν νὰ πατήσῃ τὴν οὐράν του.

Πατεῖ μετὰ θάρρους τὴν οὐρὰν τοῦ σκύλλου

Ὁ Γεώργιος ὑψώνει τὸν πόδα του διὰ νὰ πατήσῃ τὸν Ρώκ, ἀλλ' ἔξαφνα μεταμεληθεὶς τὸν καταβιβάζει, διότι φοβεῖται μήπως τοῦτο ἤθελε κακοφανῆ εἰς τὸν Ρώκ. Διστάζει ἀκόμη στιγμὰς τινάς, ἀλλ' ἔπειτα ἀποφασίζει διὰ μιᾶς καὶ πατεῖ μετὰ θάρρους τὴν οὐράν τοῦ πτωχοῦ σκύλλου!...

Ὁ Ρὼκ ἀφήνει ἕνα γοερὸν οὐρλισμὸν καὶ σηκόνεται ἄγριος διὰ νὰ τιμωρήσῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐτυράννει· ὅταν ὅμως εἶδεν ὅτι οὗτος ἦτον ὁ φίλος του Γεώργιος, δὲν τὸν ἐδάγκασεν ἀλλ' ἠρκέσθη μόνον νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον μακρύτερα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ὑπηρέτρια τοῦ Γεωργίου τὸν ἐφώναξε διὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἓν ζαχαρωτόν, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε φέρει ἡ μαμά του. Τρέχει ἀμέσως ὁ Γεώργιος, τρώγει τὸ ζαχαρωτὸν καὶ ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅτε μὲ μεγάλην του ἔκπληξιν παρατηρεῖ ὅτι εἰς τὸν τόπον τοῦ Ρὼκ ἦτον ἐξηπλωμένη ἡ στακτερὴ γάτα των Λιλή.

Ἡ Λιλὴ δὲν εἶχε τὴν μύτην της μεταξὺ τῶν ποδῶν της· ἐκοιμᾶτο κυκλοτερῶς καὶ θὰ εἶχε τὸ σχῆμα μεγάλης λευκῆς σφαίρας, ἐὰν δὲν ἐφαίνετο τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς της.

Ὁ Γεώργιος παρατηρεῖ τὴν οὐράν της, καὶ φρονεῖ ὅτι θὰ ἦτον ἀρκετὰ ἀστεῖον νὰ τὴν πατήσῃ, ὅπως ἐπάτησε πρὸ ὀλίγου τὴν οὐράν τοῦ Ρώκ.

—«Ἡ Λιλὴ ἔχει τρόπους πολὺ χαϊδευτικοὺς καὶ πολυγλυκεῖς, ἔλεγεν· ἀφοῦ λοιπὸν ὁ κακὸς Ρώκ, ὁ ὁποῖος γαυγίζει ὅλους τοὺς ξένους δὲν ἐθύμωσεν ὅταν ἐπάτησα τὴν οὐράν του, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Λιλὴ δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ καθόλου ἐὰν τῆς κάμω τὸ ἴδιον».

Ὁ Γεώργιος ὑψώνει ἀμέσως τὸν πόδα του καὶ πατεῖ πολὺ δυνατὰ τὴν οὐράν τῆς πτωχῆς γάτας.

Ρίπτεται εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Γεωργίου

Ἡ Λιλὴ ὅπως ὁ Ρὼκ ἀφίνει δυνατὴν φωνήν· δὲν ἀρκεῖται ὅμως ἕως ἐδῶ, ἀλλ' ἀμέσως ρίπτεται εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Γεωργίου, ξεσχίζει μὲ τὰ νύχια της τὸ μάγουλόν του καὶ φεύγει μὲ ἀνωρθωμένας τὰς τρίχας ἀπὸ τὸν θυμόν.

Ὁ Γεώργιος ἀρχίζει νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, ἡ μήτηρ του τρέχει πρὸς αὐτόν, πλύνει τὰς πληγάς του, παστρεύει τὰ δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὸν παρηγορεῖ. Ἔπειτα ἀφοῦ τὸν καθησύχασεν ὀλίγον, τὸν ἠρώτησε πῶς ἔπαθε τὸ κακὸν αὐτό.

Ὁ Γεώργιος διηγήθη τὰ πάντα εἰς τὴν μητέρα του, ἐξεπλάγη δὲ πολὺ ὅταν ἡ μήτηρ του τῷ εἶπεν ὅτι ἡ Λιλὴ εἶχε δίκαιον νὰ τὸν ξεσχίσῃ μὲ τὰ νύχια της.

—Ἀλλ' ὁ Ρὼκ δὲν μὲ ἐδάγκασε μαμά, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

—Τοῦτο ἀποδεικνύει, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ του, ὅτι ἡ Λιλὴ δὲν εἶναι τόσον ὑπομονητικὴ ὅσον ὁ Ρὼκ, καὶ ὅτι ὅταν τῆς κάμῃ κανεὶς κακὸν γνωρίζει νὰ τὸν ἐκδικῆται.

—Καλά, εἶπεν ὁ Γεώργιος δὲν θὰ πατήσω πλέον τὴν οὐράν τῆς Λιλῆς· θὰ πατῶ εἰς τὸ ἑξῆς τὴν οὐράν τοῦ Ρὼκ μόνον!

—Μικρέ μου Γεώργιε, εἶπεν ἡ μήτηρ του, δὲν πρέπει νὰ κάμῃς οὔτε τὸ ἕν οὔτε τὸ ἄλλο. Ἐὰν ὁ Ρὼκ δὲν σὲ ἐδάγκασεν ὅταν ἐπάτησες τὴν οὐράν του, τοῦτο θὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε πολὺ καλὸς καὶ διὰ τοῦτο καὶ σὺ ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ τὸν κάμῃς ἄλλοτε νὰ ὑποφέρῃ, ἀλλὰ ἐξ ἐναντίας νὰ τὸν ἀγαπᾷς κτὶ νὰ τὸν περιποιῆσαι ὡς τὸν καλλίτερον φίλον σου.

Ὁ Γεώργιος ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς τῆς μητρός του.

—Τὸ πιστεύετε;

Κ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΔΥΟ ΠΑΙΔΑΚΙΑ 'Σ ΤΟ ΛΕΙΒΑΔΙ

Γιὰ ἰδέτε, γιὰ ἰδέτε, τὸ ξανθὸ τὸ κοριτσάκι
πῶς κρατάει εἰς τοὺς ὤμους τὴν μικρούλα της Λιλὴ,
καὶ 'ς τὸ πλάϊ των πῶς τρέχει τὸ μικρό των κατσικάκι
εὔμορφο καθὼς ἐκεῖνα καὶ τρελλότερο πολύ.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ παιδάκια, εἶχαν πάει 'ς τὸ λειβάδι
νὰ βοσκήσουν τὸ κατσίκι σὲ χορτάρι δροσερό,
μὰ ἐκεῖ σιγὰ ἀρχίζει νὰ τὰ βρίσκῃ τὸ σκοτάδι·
πώ! πώ! πώ! πόσον φοβεῖται τὸ παιδάκι τὸ μικρό!

—Πᾶμε, πᾶμε εἰς τὸ σπῆτι ἀδελφοῦλα μου, φωνάζει
τὸ μικρότερο παιδάκι, ἡ ξανθοῦλα ἡ Λιλὴ,
—Πᾶμε, πᾶμε, Ἐρασμία, ἀρχινᾷ νὰ σκοτινιάζῃ
καὶ φοβοῦμαι τὸ σκοτάδι ἀδελφοῦλά μου πολύ.

Ξεκινοῦν, καὶ τὸ κατσίκι τρέχει πάντα 'στὸ πλευρό τους,
δὲν φοβεῖται τὸ σκοτάδι καὶ πηδάει πιὸ πολὺ·
μὰ ἐν ᾧ κ' οἱ τρεῖς πηγαίνουν μιὰ χαρὰ εἰς τὸ χωριό τους
τί δυστύχημα μεγάλο!.... Ἐκουράσθη ἡ Λιλή!

Τόρα, τόρα, τί νὰ κάμουν; τοὺς προφθάνει τὸ σκοτάδι
ἡ Λιλὴ οὔτ' ἕνα βῆμα δὲν 'μπορεῖ νὰ κάμῃ πιά·
τί; λοιπὸν θὰ ἀπομείνουν τὰ καϋμένα 'ς τὸ λειβάδι
μέσα 'στάγρια θηρία, μέσ' 'ς τὴ μαύρη λαγγαδιά;

Καὶ ἰδοὺ ἡ Ἐρασμία δίχως μιὰ στιγμὴ νὰ χάσῃ
μιὰ καὶ δύο εἰς τοὺς ὤμους ἀναιβάζει τὴν Λιλὴ
καὶ γελᾷ διὰ νὰ κάμῃ τὴν Λιλή της νὰ γελάσῃ
καὶ πηδᾷ ἀπ' τὸ κατσίκι τόρα πλέον πιὸ πολύ.

Ὄχι! ὄχι! δὲν θὰ μείνουν 'στὸ λειβάδι τὰ παιδάκια·
δὲν θὰ πάθουν τὰ καϋμένα τέτοια μαύρη συμφορά.
Τῆς Λιλῆς ἂν δὲν ἀντέχουν τόρα πιὰ τὰ ποδαράκια
τῆς μεγάλης ἀδελφῆς της ὤ! ἀντέχουν μιὰ χαρὰ

Φθάνουν τέλος εἰς τὸ σπῆτι! τί μεγάλη εὐτυχία!
Μὰ προτοῦ 'ς τὸ κρεββατάκι νὰ ὑπάγῃ ἡ Λιλὴ
τρέχει καὶ φιλεῖ 'ς τὸ στόμα τὴν καλή της Ἐρασμία,
ἡ ὁποία τὴν λατρεύει καὶ τὴν ἀγαπᾷ πολύ!

Ni-Cos

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Μέα θλῖψις

Ἐν τούτοις ὁ χρόνος, ὁ ὁποῖος καθίστα βαθμηδὸν τὴν Μαρίαν νεάνιδα, ἀφῄρει καθ' ἕκαστον ἔτος ἀπὸ τὴν κυρίαν Βαντάελ μέρος τῶν δυνάμεών της καὶ τῆς ὑγείας της. Ὁ Πέτρος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ παρατηρήσῃ, διότι ἡ οἰκία διετηρεῖτο πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν καλὴν κατάστασιν. ὡς καὶ τὰ ἔπιπλα ἦσαν ἐπίσης καινουργῆ, τὰ ἐνδύματα ὡς πάντοτε καθαρὰ καὶ τὰ ζῶα μὲ καλὴν περιποίησιν· καὶ ἐπειδὴ ἀνεχώρει τῆς Κεραντρὲχ τὴν πρωΐαν καὶ ἐπέστρεφε τὸ ἑσπέρας, ἠγνόει ὅτι τώρα ἡ Μαρία ἔκαμνε περισσοτέρας ἐργασίας ἀπὸ τὴν κυρίαν Βαντάελ.

Ἡ Μαρία εἶχεν ἀρχίσει πρῶτον νὰ βοηθῇ τὴν μάμμην της εἰς τὰς ἐργασίας, διὰ νὰ διασκεδάζῃ ἢ διὰ νὰ κάμνῃ τὴν μεγάλην, ἀλλὰ κατόπιν ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ὕφος ὑπερήφανον, καὶ νὰ λέγῃ εἰς τὴν κυρίαν Βαντάελ. «Ἡσύχαζε, μάμμη μου, ξεύρω νὰ κάμω ἐγὼ αὐτὰς τὰς ἐργασίας· εἶμαι ἱκανὴ ὅσον δὲν μὲ νομίζεις· καὶ θὰ ἰδῇς!» Καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ καιρόν, ἀνύψωνε τὰ μανίκια της, ἐφόρει μίαν ἐμπροσθέλλαν ἐκ κυανοῦ ὑφάσματος διὰ νὰ μὴ λερώνῃ τὰ ἐνδύματά της, ἐλάμβανε τὸ ψτερόν, ἔτριβε μὲ ὅλην τὴν δύναμίν της ὅλα τὰ ἔπιπλα μὲ ἓν παλαιὸν τσόχινον τεμάχιον ὑφάσματος, ἕως ὅτου ἠδύνατό τις νὰ κατοπτρισθῇ εἰς αὐτά, καὶ κατόπιν ἐλάμβανε τὸ σάρωθρον καὶ ἐκαθάριζε τὸ δωμάτιον τόσον ὥστε δὲν ὑπῆρχε κόκκος κόνεως εἰς τὸ πάτωμα. Ἅμα ἐτελείωνε τὰς ἐργασίας της ἐπέστρεφε πρὸς τὴν κυρίαν Βαντάελ καὶ τῇ ἔλεγε. «Ὅλα ἐτελείωσαν, μάμμη μου, ἰδὲ πῶς εἶναι καθαρά! Δὲν εἶναι καλὰ κεκαμμένα; πές μου!»

Ἡ κυρία Βαντάελ ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, τῇ ἐμειδίᾳ, τὴν ἐλάμβανεν εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τῇ ἔδιδεν ἓν φίλημα· αὕτη δὲ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἦτο κουρασμένη, ἐφώναζε τὸν Κετὲρ καὶ ἔπαιζε μαζύ του τὸν κυνηγητὸν εἰς τὸν γῦρον τοῦ κήπου. Ἡ γραῖα Βαντάελ τὴν παρετήρει διὰ τῶν ὑάλων. «Πτωχὴ μικρά, εἰς τὴν ἡλικίαν της ἄλλαι δὲν σκέπτονται εἰμὴ πῶς νὰ παίξωσι; ἐνῷ αὕτη τώρα ἐργάζεται! Καὶ εἶνε ἀνάγκη· αἰσθάνομαι ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀποθάνω. δὲν θὰ δυσκολευθῇ πολὺ ὅταν δὲν θὰ εἰμπορῶ πλέον νὰ ἐργάζωμαι διόλου.» Ἡ γραῖα Βαντάελ κατώρθωσε ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ κάμῃ τὴν Μαρίαν τελείαν οἰκοκυράν, τὴν ὁποίαν ὅλαι αἱ γυναῖκες τῆς Κεραντρὲχ ἐθαύμαζον χωρὶς νὰ δύνανται νὰ τὴν μιμηθῶσιν· ἤθελε νὰ τὴν προετοιμάσῃ διὰ τὸν καιρόν, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο πολὺ πλησίον, καὶ κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Πέτρος καὶ ἡ Μαρία θὰ ἔμενον μόνοι εἰς τὸν κόσμον.

Ἀλλ' ὁ χρόνος δὲν ἔφθασεν ἀμέσως ὡς ἐνόμιζε. Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἡ κυρία Βαντάελ ἦτον ἐσκυμμένη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐσαπούνιζε τὰ ἀσπρόρρουχα τῆς οἰκίας μαζὶ μὲ ἄλλας γυναῖκας τῆς γειτονιᾶς, ἠσθάνθη αἴφνης τὴν κεφαλήν της περιστρεφομένην. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἔμελλε νὰ πέσῃ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἐτραβήχθη ζωηρῶς πρὸς τὰ ὀπίσω. «Τί ἔχετε; τὴν ἠρώτησε κατατρομαγμένη γυνή τις πλούσια εἰς τὸ πλευρόν της· πῶς ἐγείνατε διὰ μιᾶς κόκκινη!.. Μαρία, Μαρία! ἡ μάμμη σου εἶναι πολὺ ἄσχημα!»

Ἡ Μαρία ἤπλωνε τὰ ἐνδύματα ἐπὶ τῶν θάμνων· ἀκούσασα τοὺς λόγους τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ἡ Μαρία ἔτρεξεν ἀμέσως ἵνα δεχθῇ ἡ δυστυχὴς τὸ τελευταῖον ἴσως βλέμμα τῆς κυρίας Βαντάελ, ἡ ὁποία ἔχασεν ὁλοτελῶς τὰς αἰσθήσεις της καὶ ἔπεσε βαρεῖα ἐπ' τῶν χόρτων. Τὴν ἐσήκωσαν, ἐδοκίμασαν νὰ τὴν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις της, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ἡ γραῖα Βαντάελ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνοίξῃ πλέον τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀποθάνει, διότι ἡ καρδία της ἐκτύπα, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἔμενε κόκκινον· ἀλλὰ δὲν ἐκινεῖτο διόλου, ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἠσθάνετο οὔτε τὰ δάκρυα οὔτε τοὺς ἀσπασμοὺς τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία τὴν ἐφώναζε μὲ ἀπελπιστικὰς φωνάς· «Εἶνε ἀποθαμμένη, χωρὶς ἄλλο, ἐψιθύριζον αἱ γυναῖκες· πρέπει νὰ τὴν μεταφέρωμεν εἰς τὸ σπῆτί της καὶ νὰ ὑπάγωμεν νὰ ζητήσωμεν τὸν ἐφημέριον, διὰ νὰ τὴν ἐνταφιάσῃ». (ἀκολουθεῖ)

(Mme J. Colomb) ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὸ **Παιδικὸν Περιοδικὸν** προκηρύττει εἰς τοὺς συνδρομητὰς αὐτοῦ νέον διαγωνισμὸν πρὸς λύσιν τῶν ἀπὸ τοῦδε κατὰ τοὺς πρώτους ἓξ μῆνας δημοσιευθησομένων *Πνευματικῶν ἀσκήσεων*.

ΟΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ στέλλωνται ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ μηνός, καθ' ὃν ἐξεδόθη τὸ φυλλάδιον, ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

Πρέπει νὰ φέρωσι τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως, εἰς ἣν ἀναφέρονται· νὰ γράφωνται καθαρῶς ἡ μία ὑπὸ τὴν ἄλλην καὶ ἐπὶ χωριστοῦ φύλλου χάρτου.

Ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος πρέπει νὰ γράφηται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἐὰν ἔχῃ) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ συμφωνῶσι καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ» δημοσιευομένας.

Διὰ νὰ τύχῃ τις τοῦ α' βραβείου πρέπει νὰ λύσῃ ἀφεύκτως τὰς ἡμισείας ἀσκήσεις ἐκ τῶν δημοσιευθησομένων.

ΒΡΑΒΕΙΑ

Αον *Βραβεῖον* θὰ λάβῃ ὁ ἔχων τὰς περισσοτέρας λύσεις. Εἰς τοῦτον θὰ δίδηται δωρεὰν ἐπὶ ἓν ἔτος τὸ Περιοδικὸν πρὸς δὲ θὰ δημοσιευθῇ καὶ εἰκὼν αὐτοῦ ἐν τῷ Περιοδικῷ.

Βον *Βραβεῖον* θὰ λάβωσι δύο, οἱ μετὰ τὸν πρῶτον ἔχοντες τὰς περισσοτέρας λύσεις. Εἰς τούτους θὰ δίδηται δωρεὰν ἐπὶ ἓν ἔτος τὸ Περιοδικόν.

Ἐπαίνου θὰ τύχωσι πάντες οἱ ἔχοντες λύσεις περισσοτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων, ἃς εἶχεν ὁ πρῶτος.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰουλίου μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν δὲν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος οἱ μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 15 τρέχοντος μηνός.

ΠΟΝΗΡΙΑ ΟΦΕΩΣ

Κάτωθεν ἀγριοαχλαδέας ἐν καιρῷ θέρους εἶχον ἐναποθέσει θερισταί τινες τὰ πρὸς τροφὴν καὶ ὕπνον ἀπαιτούμενα. Πλησίον αὐτῆς ὑπῆρχε φωλεὰ ὄφεως, πλήρης μικρῶν ὀφιδίων, τὴν ὁποίαν ὅτε ἐθέριζον εὗρον οἱ θερισταὶ καὶ ἐφύλαξαν ἀσφαλῶς εἰς ἄλλο μέρος τοῦ ἀγροῦ, διὰ νὰ ἴδωσι τί θὰ ἔκαμνεν ἡ μήτηρ τῶν ὀφιδίων, ἅμα δὲν εὕρισκεν αὐτὰ εἰς τὴν φωλεάν της. Διὰ νὰ ἱκανοποιήσωσι περισσότερον τὴν περιέργειάν των ἐκρύφθησαν ἐκεῖ που πλησίον καὶ παρετήρουν. Ἡ ὄφις ἐπέστρεφεν ἥσυχος εἰς τὴν φωλεάν της, καὶ μόλις εἶδεν αὐτὴν ἔρημον, βιαίως περιτυλισσομένη καὶ ἕρπουσα ἔφθασε κάτωθεν τῆς ἀγριοαχλαδέας, ἐξετάζουσα μὲ ἀνωρθωμένην τὴν κεφαλὴν ἓν πρὸς ἓν ὅλα τὰ σκεύη καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν θεριστῶν. Μὴ ἀνευρίσκουσα δὲ ὅ,τι ἐζήτει περιετυλίχθη ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της μίαν ὑδρίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἔπινον ὕδωρ οἱ θερισταί, καὶ βυθίσασα τὴν κεφαλήν της εἰς τὸ στόμα αὐτῆς ἐξήμεσεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος δηλητηριώδη ἰόν!

Οἱ θερισταὶ φοβηθέντες τὴν ὀργήν της ἔσπευσαν νὰ ἐναποθέσωσι τὴν φωλεὰν εἰς τὴν προτέραν της θέσιν.

Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν ἡ ὄφις εἰς τὴν φωλεάν, εὗρεν ἐν αὐτῇ τὰ μικρά της ὀφίδια, καὶ μετὰ χαρᾶς τρέξασα πρὸς τὴν ἀγριαχλαδέαν περισφίγγει τὴν ὑδρίαν καὶ τὴν *συντρίβει*, διὰ νὰ μὴ πάθωσιν ἀδίκως κακόν τι οἱ θερισταί!...

Κατὰ τί διαφέρει τῆς ἐκδικητικῆς αὐτῆς ὄφεως, ἐκεῖνος, ὅστις ἔστω καὶ δικαίως ζητεῖ νὰ βλάψῃ τὸν ἀδικήσαντα αὐτόν;...

Ι. Ν. ΒΟΛΙΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

— *Ἐὰν ἦσο βασιλεὺς Γεῶργο, τί θὰ ἔκαμνες;*

— *Θὰ ἔβαζα τὸν Δάσκαλό μου φυλακὴ, γιατὶ μὲ ἀφήνει κάθε ἡμέρα νηστεία.*

* * *

Ἡ Μαμὰ βλέπουσα τὴν μικρὰν Νίτσαν, ἡ ὁποία κατεγίνετο νὰ γεμίσῃ μίαν μποτίλιαν μὲ κρύο νερό, τὴν ἠρώτα.

— *Διατί, Νίτσα, βάζεις τὸ νερὸ εἰς τὴν ποτίλια.*

— *Διὰ νὰ τὸ ἔχω τὸ καλοκαῖρι, ὅταν θὰ κάνῃ ζέστη πολλή.*

* * *

— *Γιάγκο; ἐὰν σοῦ δώσουν δέκα ἀμύγδαλα καὶ σοῦ τὰ πάρουν πίσω, πόσα θὰ σοῦ μείνουν;*

— *Ἂν μοῦ τὰ πάρουν πίσω, τότε θὰ μοῦ μείνουν ἡ φλοῦδες!*

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδώρας Π. Λαμπίκη.

Ὁ Διδ.—Σχημάτισόν μου μίαν φρᾶσιν Γεῶργο.

Ὁ Γεώργιος σιωπᾷ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ διδασκάλου του.

Διδ.—Νά! πχ. «χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐμελέτησα» εἰπέ το καὶ σὺ τώρα.

Γεώργ.—Δὲν τὸ λέγω διδάσκαλε, διότι ἡ μαμά μου εἶπεν ὅτι ἂν λέγω ψεύματα δὲν θὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ μεταλάβω.

* * *

— *Τί δύσκολον μάθημα αὐτὰ τὰ μαθηματικὰ ἀναφωνεῖ ὁ Μίμης· κοντεύω νὰ χάσω τὸ μυαλό μου·*

Καὶ ἡ εὐφυὴς μικρὰ Ἐριέττα:

— *Μὴ φοβῆσαι, Μίμη μου, διότι κανεὶς δὲν χάνει ὅ,τι δὲν ἔχει.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

121. Αἴνιγμα.

Ρῆμα εἶνε τὸ πρῶτον μου
Γράμμα τὸ δεύτερόν μου,
Εἰς τὴν δοφύν Σου, φίλε μου
Θὰ ἴδῃς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Βόα τοῦ συσφιγκτῆρος

122. Αἴνιγμα.

Τ' ἀρσενικόν μου σ' εὐχαριστεῖ
Ὅταν 'χτὰ ὠτά σου ἀντηχῇ,
Τὸ θηλυκόν μου ἐὰν ζητήσῃς,
Πρὸ τῆς οἰκίας θὰ ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Ι. Δάμτσα.

123. Αἴνιγμα.

Ρῆμα ἓν ἀποτελεῖ
Τ' ὅλον μου ἐκ τῶν εἰς μί.
Τρία γράμματα θὰ κάμῃς,
Εἰς τὰ τρία ἂν μὲ τάμῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Μ. Α. Ἀναστασοπούλου.

124. Λεξίγριφος

Πόλεμοι μὲ Ρ. Μάϊον οὐ Χ μεγάλον.

Ἐστάλη ὑπὸ Χάριτος Θεοῦ.

125. Ἐρώτησις.

Ποία πόλις τῆς Μακεδονίας εἶνε ἀσθένεια;

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Πιστάκη.

Λύσεις ἀσκήσεων ΙΒ'. τεύχους.

111) Πούς-οῦς — 112) Τὸ πρόσωπον ἢ ἡ ἑβδομὰς — 113) Ὁ λύχνος — 114) Μὴ κτῶ σὺ ταχὺ φίλους — 115) Μηδὲν ἄγαν — 116) Ἡ πόλις Τροία — 117) Τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶντα — 118) Τὸν θεὸν τίμα — 119) Νδει καὶ εἶτα πράττε — 129) Ἡ σκωρία φθείρει τὸν σίδηρον καὶ ὁ φθόνος τὸν φθονερόν.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Τὸ «Παιδικὸν Περιοδικὸν» πλῆρες χαρᾶς, διότι ἐπαναβλέπει τοὺς προσφιλεῖς παλαιοὺς συνδρομητάς του, διότι γνωρίζεται ἤδη μὲ ἀναριθμήτους νέους φίλους, οἱ ὁποῖοι αὐθόρμητοι ἐπιζητοῦσι τὴν φιλίαν του, διότι εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερον αὐτοῦ ἔτος μετὰ δόξης καὶ θάρρους, εὔχεται εἰς ὅλους εὐδαίμονα ἔτη, τριςόλβια, ὑγιᾶ, μακροχρόνια!

Ἀησμονοῦν πρὸς στιγμὴν τοὺς κακοὺς ἐκείνους *φίλους*, οἱ ὁποῖοι ἀκόμη δὲν ἔπραξαν τὸ καθῆκόν των, εὔχεται ὅπως μὴ παρουσιασθῶσιν αὐτῷ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὅμοιοι *φίλοι*, καὶ κατ' ὄνομα μόνον *συνδρομηταί*.

Ὅσοι δὲν θὰ ἴδωσιν εἰς τὸ «Λεύκωμα» τὰ αἰνίγματά των, ἂς μὴ παραπονεθῶσι, διότι ἐδημοσιεύθησαν εἰς αὐτὸ δέκα κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν καλλιτέρων. Θὰ τὰ ἴδωσιν ὅμως εἰς τὸ Περιοδικόν.

Εἰς τὸ «Λεύκωμα» ἐδημοσιεύθη μία ἐπιστολὴ μικρᾶς συνδρομητρίας «ὅλο χαρὰ καὶ εὐχὴ ἀγγελική!» Εἶνε ἀδύνατον νὰ τῇ εὐχηθῶμεν καὶ ἡμεῖς περισσότερα! Τὴν εὐχαριστοῦμεν μόνον ἀπὸ καρδίας, αὐτὴν καὶ ὅλους ὅσοι ηὐχήθησαν εἰς «Παιδικὸν Περιοδικόν» ἔτη πολλά! Ἐπίσης καὶ τὸν μικρόν μας φίλον Φ. Ρουδινέτην, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἔσπευσε ν' ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομήν του «εἰς τὸ τιμαλφές του περιοδικόν.» — Λυπούμεθα διότι δὲν δυνάμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν ὅλο τὸ γραμματάκι τοῦ ἐν Θήρᾳ ἀγαπητοῦ Δ. Ι. Παπαδοπούλου. «Ἐλέγχομαι, γράφει, πολὺ παρὰ πολὺ ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς μου, διότι προσπαθῶ μὲ τόσους μόνον λόγους νὰ Σοὶ περιγράψω τὴν ἀπερίγραπτον ἀγάπην μου!»

Ὁ ἐν Σύρῳ προσφιλὴς Γ. Σάλτας, ὁ ὁποῖος ἀφῆνει πλέον τὸ ψευδώνυμον «Παραδείσιον πτηνὸν καὶ ὀνομάζεται «Χάρις τοῦ Θεοῦ», (ἡ ὁποία εὐχόμεθα νὰ τὸν διαφυλάττῃ πάντοτε) γράφει ὅτι ὑπέφερεν ἀπὸ Δάγγειον πυρετόν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου, ἐὰν ἀπέθνησκε, θὰ εἶχε μεγάλην λύπην (!) διότι θὰ ἐστερεῖτο τοῦ ἀγαπητοῦ του Περιοδικοῦ! ὑπογράφεται δὲ «ὁ μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου συνδρομητὴς τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ».

Ἀγαπητὲ Κ. Πιτσάκη, σοὶ ἐζητήθη διπλῆ, διότι ἐλάμβανες δύο φύλλα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α! ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τῶν καθ' ἅπαν τὸ ἔτος δημοσιευθεισῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων

Τοῦ Α'. βραβείου ἔτυχεν ὁ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, λύσας 101 ἐκ τῶν 110 ἀσκήσεων

ΤΟΥ Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Ἔτυχον οἱ 1) Εὐάγγελος Εὐαγγέλου λύσας 99 καὶ 2) Βόας ὁ Συσφιγκτὴρ 97· ἀμφότεροι ἐξ Ἀθηνῶν.

Γ. ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
ἐξ Ἀθηνῶν ἐτῶν 14

ΕΠΑΙΝΟΥ

Ἔτυχον οἱ Λ. Πανουργιᾶς λύσας 60, Κ. Πιτσάκης 56, Ν. Παζαρλῆς 51 καὶ Εὐφροσύνη Βεργοπούλου 51.

Ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλαν οἱ ἑξῆς

(ΑΘΗΝΩΝ) Δ. Γ. Καζαζμάζης 45, ἡ 19 Μαΐου 40, Φιλέρηνον ἐν 37, Ἀτρόμητος Πολεμιστὴς 36, Μαρίκα Λοιδωρικιώτου 35, Σεμνὰ Ἴα 34, Κοντοφεθιθούλης 32, Φίλιππος Ρουβινέτης 31, Ἀ. Σπανόπουλος, Ἑλένη Ὀθωναίου 27, Εὐφροσύνη Στριμπάκα 26, Χρυσόπτερος Ἀετός, Τόξον τοῦ Φοίβου 25, Ἑλένη Ξάνθου 24, Κατίνα Ξύδη 23, Γαβριᾶς 32, Ἡρακλῆς Δέρβας, Οὐράνιον Τόξον, Ἀποθηριωθεῖσα Τίγρις 21, Δαμάστριν τῶν Τίγρεων, Ἑσπερία Δῦρα 20, Κ. Μανέτας, Ι. Μανέτας Ν. Πουλόπουλος, Φέρεπις Στρατιώτης, Μικρὸς Βιολιστής, Σ. Α. Ποταμιάνος 18, Ἀνθοῦσα Ἀλόη 17, Ἰοβόλος Ἔχιδνα, Ἐμμ. Ι. Καυκάκης, Ἀριστ. Π. Ταγκόπουλος 16, Ἰούλιος Καῖσαρ, Σμαράγδα Μανδραβέλη, Σ. Ν. Λεγάκης 15, Λευκόθριξ Κύων, Σ. Καλιαντζάκης, Εὐάγγελος Μανδραβέλης, Ἀδρὰ Ἀμαρυὰς 24, Θεμιστ. Θρ. Κανάρης, Ι. Κ. Ἠλιάδης 13, Σφακιανὸς Καλῶς Ὥρισες 12, Ἀδάμαστος Ἵππος 11, Δαμαστὴς Λεόντων, Καταλλία Πηγή, Γρ. Βιτσαξῆς 10, Θεοδώρα Π. Λαμπίκη, Καλλιόπη καὶ Ἑλένη Χριστιανοπούλου. Χρυσαυγή, Ἀκρωτήριον Σχοινάρι, Δ. Παπαγιαννόπουλος, Καρπενησιώτης, Δ. Μαυρουδῆς, Γειτονάκας 9, Μ. Δ. Καλλιφρονᾶς, Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Δασῶν, Γλυκυτάτη Νηρηΐς, Ἀειθαλὲς Ἄνθος 8, Μπιμπίκα Καλογεροπούλου, Χάνι Γραβιᾶς, Χρ. Διμηνίτης, Μαρία Λαμπίκη, Μαρία Κουδούνα, Θ. Γ. Λεκατσᾶς 7, Χρυσόκερως Ἔλαφος, Γ. Μαρῖνος, Γ. Α. Τσόχας, Σοφία Μπαλτίνου, Ὑψιπέτης Ἀετός, Γ. Μικρομέγας, Χρυσαλλὶς 6, Ἀλέξ. Εὐστρατίου, Φωτεινὴ Μαρκοπούλου, Ὄλγα Π. Τσανετίδου, Ροδόπη Χ. Καρμίτση, Μαρία Γεωργακοπούλου, Φωτεινὴ Κανδυλαράκη 5, Ἀγγελικὴ Δεμπέση 4, Μάριος, Ὀοέστης Χ. Καρμίτσης, Δ. Δημητριάδης, Κούλα Σ. Προκοπίου, Κ. Π. Χρονόπουλος, Ναύαρχος Μιαούλης, Παναγιωτίτσα Κανάλλη 3. Ν. Καλογερόπουλος, Β. Μ. Ἀνδρονίκου, Μαρία Χατζηγιαννη, Ἀδριανὴ Κριεζή, Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων, Θ. Παπαγεωργίου, Στρατηγὲς Βουλκανζὲ 2 Ν. Πάτσης, Ἀτρόμητος Ναύτης, Ἄπτερος Νίκη, Πηνελόπη Νομικοῦ 1, καὶ αἱ χαριτωμέναι μικραὶ Ἐρίττα Λαμπαδαρίου καὶ Λεονόρα Λεκατσᾶ κανέν!!

(ΠΕΙΡΑΙΩΣ). Εὔλαλος Χελιδὼν 43, Ἰ. Α. Θεοριτόπουλος 25, Ἑλένη Βραχνοῦ 18, Παννυχὶς 10, Ἀλεξάνδρα Εὐστρατίου 9, Μαρία Καλμούκη 8, Ἀγγελικὴ Βρατσάνου 7, Πυραμὶς Αἰγύπτου 6, Ἰ. Ἀθ. Ζάβαλης 4, Σωκράτης Κοσμᾶς καὶ Κρεμαστὸς Κῆπος 3.

(ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ) Γεράσιμος Σ. Μιχάλης 40, Βαρβόρα Δ. Δαλαπόρτα 32, Ἑλένη Φαρακλοῦ 8, Γ. Ἀλεβιζάτος Τσαβάλας 6, Ρόζα Ἰακωβάτου 5, Ροζαλία Δραλοπούλου 5, Δεβεράτος 4, Ἐλευθ. Ν. Παπαδάτος καὶ Χαραλ. Μιλάτος 3.

(ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ). Ὀλυμπιὰς Μπουρνάζου 2. (ΠΥΡΓΟΥ). Γέρων Ἀλφειὸς 39, Γ. Σ. Γεωργακόπουλος 3 (ΘΠΡΑΣ). Ἰ. Παρθενόπουλος 3 (ΣΥΡΟΥ). Παρασδείσιον Πτηνὸν, ὅπερ ἀπὸ τοῦδε μετονομάζεται Χάρις τοῦ Θεοῦ. 42 Νεῖλος Ποταμὸς 14, Α. Γ. Ρετηνιώτης 6. (ΠΑΤΡΩΝ) Μαρία Π. Θεοχαρη 17, Κ. Ν. Νεζερίτης 9, Ι. Βράτιμος 2 (ΠΟΡΟΥ). Βασιλικὴ Β. Καμαριώτου 7. (ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ) Θεσσαλικὸς Ἀστὴρ 22, Κορυδαλὸς καὶ Ὑπολαΐς 14 (ΑΜΠΕΛΑΚΙΩΝ Θεσσαλίας.) Δύο Θηρευταὶ Νηρηΐδων 13. (ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ). Ἐλισσὼν 6. (ΤΣΑΓΓΑΡΑΔΑΣ Βώλου). Μικρὸς Θετταλομάγνης 28 (ΥΔΡΑΣ) Πάνος Στασινόπουλος 16, Μικρὸς Κουταλιανὸς (Παναγ Καλογήρου) 13. (ΜΕΣΑΝΙΟΥ). Λύγξ 7. (ΣΜΥΡΝΗΣ). Π. Ἀνδρεινίδης 18, Μάρκος Μπότσαρης, Φώτιος Α. Ἀμπούτ 17, Σ. Νικολαΐδης 15, Κούμας ὁ ἀγωνιστής, Π. Ξ. Τρικαταρύλλου 14, Ι. Θ. Βίλλερ 11, Πτερωτὸς Ἑρμῆς, Ἰωακείμ Μορώνης 10, Γρυνιάρης 9, Ποιητὴς Ὅμηρος 7, Ν. Νικολαΐδης 4. (ΑΝΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ). Ἀετοκαρδὸς Ὀρτυξ 12, Ὀρέστης Γ. Ἀμεραῖος 9, Μιχαηλίδης, Σ. Παπατριανταφύλλου 6 (ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΕΩΣ). Πολυξένη Ἠλιάτκου 21. (ΡΟΔΟΥ). Κολοσσὸς Ρόδου 9 (ΣΟΥΕΖ) Κατίνα Μπιάζου 12 καὶ Λέων τῆς Σαχάρας 4.

(Οἱ βραβευθέντες θὰ λαμβάνωσι δωρεὰν καθ' ὅλον τὸ δεύτερον ἔτος τὸ Περιοδικόν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου δύνανται, ἂν θέλωσι, νὰ λάβωσι τὸν Α' τόμον.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Τίς ἐκ τῶν νέων συνδρομητῶν δὲν θ' ἀγοράσῃ τὸν Α'. τόμον τοῦ Περιοδικοῦ, ὁ ὁποῖος κατέθελξεν ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἅπας ὁ ἐγχώριος τύπος ἔγραψε θερμοτάτας κρίσεις, τὰς ὁποίας ἐπὶ τούτῳ ἐκτυπώσαντες ἐν ἰδίῳ φύλλῳ ἀποστέλλομεν δωρεὰν εἰς πάντα βουλόμενον; Σπεύσατε πρὶν ἢ ἐξαντληθῶσιν τὰ ἐν τῷ γραφείῳ σώματα. Ἀντὶ δραχμῶν δύο ἐξετιμήσαμεν εἰλικρινῆ *ἐργασίαν ἐνὸς χρόνου!* ἐργασίαν ἀνεκτίμητον *ἀντὶ δύο δραχμῶν* διὰ τοὺς νέους συνδρομητὰς μόνον.

Δίδεται δωρεὰν ἓν Λεύκωμα εἰς τὸν ἐγγράφοντα πέντε συνδρομητὰς εἰς τὸ Περιοδικὸν ἢ δέκα εἰς τὸ Λεύκωμα. Εἰς δὲ τὸν ἐγγράφοντα δέκα συνδρομητὰς εἰς τὸ Περιοδικὸν δίδεται ὁ Α'. τόμος ἢ ἐπὶ ἓν ἔτος τὸ Περιοδικόν.

Οἱ κρατήσαντες τὸ παρὸν τεῦχος λογίζονται συνδρομηταὶ καὶ διὰ τὸ νέον ἔτος. Παρακαλοῦνται δὲ θερμῶς ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν τάχιστα τὴν *δίδραχμον* συνδρομήν των, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομήν των εἰς τὸν διανομέα ἡμῶν καὶ εἰς ἐκείνους, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβον τὸ Περιοδικόν.

Ἐκ τῶν ἐν *Ὕδρᾳ*, οἱ θέλοντες καὶ τὸ *Λεύκωμα*, ἀποταυθήτωσαν εἰς τὸν αὐτόθι φίλον ἡμῶν καὶ ἀνταποκριτὴν κ. Ἀντ. Η. Καλογήρου.

Ἐνταῦθα ἐξαιρετικῶς πωλεῖται τὸ Λεύκωμα καὶ παρὰ τῷ πράκτορι ἡμῶν κ. Γ. Καμπάσῃ, βιβλιοπώλῃ, ἐν τῇ ὁδῷ Αἰόλου καὶ Μιλτιάδου.

Ἐκ τοῦ Βασιλικοῦ Τυπογραφείου Ν. Γ. Ἀγγλίου. Ὁδὸς Φιλελλήνων 24